

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 1965/2025
05.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Константин Ранков, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Горан Мандић, адвокат из ..., ради накнаде, одлучујући о ревизијама тужиље, изјављеним против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3062/22 од 02.03.2023. године, у седници одржаној 05.11.2025.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3062/22 од 02.03.2023. године – става првог изреке у преиначеном делу и става другог и трећег изреке.

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Новом Саду РЗ 1/25 од 23.01.2025. године да се о ревизији тужиље изјављеној против пресуде тог суда Гж 3062/22 од 02.03.2023. године – дела става првог изреке којим је потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П 187/22 од 05.10.2022. године, одлучује као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3062/22 од 02.03.2023. године - дела става првог изреке, којим је потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П 18187/22 од 05.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П 187/22 (2006) од 05.10.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде за коришћење сувласничке ствари исплати 1.208.320,00 динара са законском затезном каматом почев од 05.10.2022. године као дана пресуђења па до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу преко досуђеног износа од 1.208.320,00 динара до траженог износа од 3.000.000,00 динара, за износ од 1.791.680,00 динара са законском затезном каматом на овај износ почев од дана пресуђења до исплате. Ставом трећим

изреке, обавезан је тужени да тужиљи плати 423.100,00 динара на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3062/22 од 02.03.2023. године, ставом првим изреке, жалба тужиље је одбијена док је жалба туженог усвојена па је пресуда Основног суда у Зрењанину П 187/22 од 05.10.2022. године преиначена тако што је одбијен тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиљи на име накнаде за коришћење сувласничке ствари плати 1.208.320,00 динара са законском затезном каматом почев од 05.10.2022. године па до исплате и у делу одлуке о трошковима поступка (став 3. изреке), тако што се тужиља обавезује да туженом на име накнаде трошкова поступка плати 325.500,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности па до исплате док се првостепена пресуда у преосталом побијаном а непреиначеном делу (став 2. изреке) потврђена. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове жалбеног поступка од 132.183,00 динара, а ставом трећим одбијен је захтев за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је изјавила две ревизије и то једну на основу одредбе члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП против дела става првог изреке којим је преиначена првостепена пресуда и делимично одбијен тужбени захтев за накнаду име коришћења сувласничке ствари и у делу одлуке о трошковима поступка (став 3) другу против дела правноснажне пресуде којим је одбијена жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке. позивајући се на одредбу члана 404.ЗПП.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду РЗ 1/25 од 23.01.2025. године, предложено је Врховном суду одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3062/22 од 02.03.2023. године у смислу члана 395. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11).

Одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против дела другостепене пресуде којим је потврђена првостепена пресуда у ставу другом изреке, на основу члана 396. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су сувласници у једнаким сувласничким уделитема од 2/5 стамбене зграде у ... у улици У поседу целе непокретности се налази само тужени. Тужиља непокретност није користила почев од јануара 1996. године до октобра 2022. године јер је целу непокретност најпре користила пок. ВВ, супруга правног претходника парничних странака пок. ГГ, а потом и тужени. Висина закупнине за целу непокретност ако се издаје као стамбени простор у периоду од 320 месеци, износи 3.020.800,00 динара а 2/5 дела 1.208.320,00 динара.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог на исплату износа од 1.208.320,00 динара са образложењем да је тужени у обавези да тужиљи исплати досуђени износ сагласно њеном сувласничком делу на непокретности која је предмет спора.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду у усвајајућем делу и тужбени захтев одбио са образложењем да тужиља није преузела активне радње усмерене на фактичко стицање супоседа на предметној непокретности чак ни након доношења решења Основног суда у Зрењанину Ов бр. 52/22 од 07.02.2022. године, којим је расправљена накнадно пронађена имовина и тужиља оглашена за наследника у 2/5 идеалног дела, пропуштајући да на описани начин испољи намере и стварне воље за коришћењем, нити је то тражила у овој парници у којој је поставила тужбени захтев само за плаћање накнаде у висини закупнине.

По налажењу Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право.

Одредбом члана 3. Закона о основама својинскоправних односа, власник има право да своју ствар држи, да је користи и да њоме располаже у границама одређеним законом, а свако је дужан да се уздржи од повреде права својине другог лица.

Одредбом члана 13. став 1. Закона о основама својинско правних односа прописано је да више лица имају право својине на неодређеној ствари, када је део сваког од њих одређен сразмерно према целини (идеални део), те да ако сувласнички делови нису одређени, претпоставља се да су једнаки (став 2), док члан 14. истог закона прописао да сувласник има право да ствар држи и да је користи заједно са осталим сувласницима сразмерно свом делу не повређујући права осталих сувласника.

У конкретном случају тужила није испољила намеру и вољу за коришћењем ствари које је у сувласништву парничних странака, тако да је некоришћење предметне непокретности од стране тужиле био резултат њеног нахођења, односно личног опредељења а не последица поступака којим је тужени евентуално онемогућавао да се користи својим сувласничким овлашћењима. У ситуацији када међу сувласницима није уређен начин коришћења, не постоји дужност сувласника држаоца да позива остале сувласнике да се користе својим сувласничким овлашћењима. Незаинтересованост сувласника који није у државини сувласничке ствари да се користи својим сувласничким овлашћењима не може имати за последицу уздржавање сувласника држаоца у коришћењу те ствари (у целости) па следствено томе ни обавезу било какве исплате у случају да то издржавање изостане.

Нису основани наводи у ревизији тужиле да је тужила водила поступак ради поништаја уговора о доживотном издржавању који је пок. ГГ закључио са својом супругом пок. ВВ у вези стамбене зграде која је предмет спора, који је поништен правноснажном пресудом Основног суда у Зрењанину П 1390/96 а потом и оставински поступак у коме је расправљена накнадно пронађена имовина и тужила оглашена наследником у висини од 2/5 идеалног дела и на тај начин исказала своју вољу за коришћењем непокретности која је предмет спора, с обзиром да ни у једном од вођених поступака тужила поставила тужбени захтев да се обавезе тужени да јој омогући сукоришћење сувласничке ствари, сагласно напред цитираним одредбама Закона о основама својинскоправних односа.

Са изнетих разлога ревизија тужиле одбијена је као неоснована и одлучено је као у ставу првом изреке, на основу члана 405 став 1. ЗПП.

Одлучујући о посебној ревизији тужиле без обзира на предлог апелационог суда, Врховни суд није везан тим предлогом, па налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле на основу члана 395. ЗПП. У конкретној парници постављеним тужбеним захтевом тужила је тражила накнаду за коришћење сувласничке ствари. О праву тужиле одлучено је применом материјалног права који је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима са сличним чињеничним стањем и правним основом. Имајући у виду да одлука у предметима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари зависи од утврђеног чињеничног стања, то Врховни суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле у складу са чланом 395. ЗПП.

Оцењујући дозвољеност ревизије применом члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.125/04 и 111/09) који се у овој парници примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11) у вези члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.55/14) Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

У смислу члана 23. став 3. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.55/14) који регулише дозвољеност ревизије у овим споровима који нису правноснажно решени до 31.05.2014. године односно до дана ступања на снагу овог закона прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.02.2006. године, другостепена пресуда је донета 02.03.2023. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 1.791.680,00 динара, односно испод динарске противвредности 40.000 евра па је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена применом одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

Са изнетих разлога, на основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић